

Το γλέντι - φαγοπότι τέλειωσε, η καμένη γη έμεινε

Του Αλέξη Τσιελεπί*

εξελιχθούν.

Πόσο απαξιωτικό θα πρέπει να είναι για ένα σκεπτόμενο άνθρωπο να επιτρέπει στο σύστημα να καθορίζει τις ανθρώπινες φιλοδοξίες του. Και πόσο ταπεινωτικό θα είναι μια πρόσληψη στην κυβέρνηση, ή μέχρι πρόσφατα σε τράπεζα, να καθορίζει την πορεία μιας ολόκληρης ζωής. Τώρα, δίνεται η ευκαιρία, σε αυτούς που την αποζητούν, για εργασία, διεκδίκηση, ανταγωνιστικότητα και παραγωγή. Για να

καθορίσουν οι ίδιοι τη μοίρα τους, όπως θα ήθελαν να το πράξουν ο ένας στους 5 συμπατριώτες μας που είναι άνεργοι.

Ο ιδιωτικός τομέας

Ο ρόλος του δημόσιου τομέα και της κρατικής μηχανής είναι να συντηρεί τα «γύπε-

δα ποδοσφαίρου» της δημοκρατίας έτσι ώστε ο ιδιωτικός τομέας να μπορεί να παίξει παιχνίδι. Παραδοσιακά και εκ των πραγμάτων, ο δημόσιος τομέας είναι ανίκανος και αντίμορος να παίξει μπάλα. Υστερεί κατά παρασάγγας σε φυσική κατάσταση, ανταγωνιστικότητα, ομαδικότητα, τακτική και κίνητρο. Για παράδειγμα, απέδειξαν πόσο «καλά» μπορούν να παίξουν παιχνίδι οι κρατικές Κυπριακές Αερογραμμές επί ίσους όρους με διεθνείς ομάδες. Αποδεκατίστηκαν, καταποντίστηκαν και συνεχίζουν να υπάρχουν από θαύμα! Και απέδειξε το κράτος πόσο «κανόν» είναι να διοργανώνει συνέδρια μέσω του Διεθνούς Συνεδριακού Κέντρου και εμπορικές εκθέσεις μέσω της Αρχής Κρατικών Εκθέσεων ή να διατηρεί ξενοδοχεία όπως το Φιλοξενία στη Λευκωσία!

Δεν μπορεί το υδροκέφαλο κράτος να παρέχει τηλεπικοινωνίες σε αυτό το τόσο

ανταγωνιστικό διεθνές περιβάλλον δεν μπορεί να παρέχει λιμενικές υπηρεσίες σε μια βιομηχανία που αποζητά ταχύτητα, εργατικότητα, ανταγωνιστικές τιμές και καινοτόμες υπηρεσίες για να μας προτιμήσει. Ειδικά όσον αφορά στους λιμενεργάτες, η επιβίωσή τους θεωράστηκε πίσω από απειλές και απεργίες, αλλά και νομοθεσίες που θέσπισε η ίδια η Βουλή, δρώντας έτσι ως αποκλειστικός αντιπρόσωπος μίας άτρωτης εργατικής ομάδας και όχι της ολόπιας του κυπριακού λαού που την εκλέγει.

Είναι προκλητικό το κράτος να καυχείται ότι παρέχει αξιόλογη ψυχαγωγία και αξιοπρεπή ενημέρωση μέσω του υπερρίθμου, άκρως συνδικαλιστικού, οπισθοδρομικού και μονίμως ζημιόγνου ΡΙΚ, εις βάρος του φορολογούμενου πολίτη.

Δεν μπορεί το κράτος μέσω της κομματικοποιημένης ΑΗΚ να αποθαρρύνει ιδιώτες παροχής ηλεκτρικής ενέργειας από τον φόβο αναπόφευκτων αλλαγών στο εργασιακό καθεστώς της Αρχής με αποτέλεσμα να στραγγαλίζονται οικονομικά

οι πολίτες, οι επιχειρηματίες και η βιομηχανία του τόπου από ένα κόστος ρεύματος εξωπραγματικό και αβάσταχτο.

Η δουλειά του δημοσίου

Το κράτος έπρεπε να συντηρεί και να βελτιώνει τα «γύπεδα» με αποφασιστικότητα, έργα, νομοθεσίες και προληπτικές ενέργειες.

Ούτε αυτό κατάφερε να το κάνει. Ανατίναξε στον αέρα τον κεντρικό του ηλεκτροπαραγωγό σταθμό, έμεινε αδρανές στις προτροπές για εναλλακτικές και πιο περιβαλλοντικές πηγές ενέργειας με αποτέλεσμα ο καταναλωτής να πληρώνει εκατομμύρια σε πρόστιμα και στήριξε την ενεργειακή του πολιτική σε μια μακρινή και αμυδρή ελπίδα που λέγεται φυσικό αέριο.

Δουλειά του Τμήματος Εφόρου Εταιρειών, για παράδειγμα, είναι κάποια στιγμή να μπορέσει να αναβαθμίσει και να συντηρήσει σωστά και αποτελεσματικά τις υπηρεσίες του έτσι ώστε να μπορέσει ο ιδιωτικός τομέας να συνεχίσει τον αγώνα που αυτή τη στιγμή είναι στο ημίχρονο.

Η πρόσφατα ενοποιημένη Φορολογική Αρχή πρέπει να εξελιχθεί, να απαγκιστρωθεί από τις πρακτικές του παρελθόντος και να γίνει πιο εμπορικά σκεπτόμενη. Να απαλλαγεί από πεπαλαιωμένες σχολές σκέψης και καρεκλοκένταυρους. Το ίδιο ισχύει για τον ΚΟΤ, την Κεντρική Τράπεζα, τα Δημόσια Έργα, την Υδατοπρομήθεια και ούτω καθεξής.

Η μόνη ελπίδα σωτηρίας

Ό,τι καλό, συνετό, αξιοκρατικό, προοδευτικό και επικερδές επισυνέβη σε αυτή τη χώρα προήλθε από τον ιδιωτικό τομέα, παρά τις κάποιες μεμονωμένες και ατυχείς παραφωνίες.

Εταιρικές και φορολογικές υπηρεσίες, τουρισμός, ξενοδοχειακή βιομηχανία, φαρμακευτική βιομηχανία, τηλεπικοινωνίες, ρεαλιστικές ξένες επενδύσεις και άλλα πολλά είναι όλα προϊόν των ακούραστων προσπαθειών, διορατικότητας και επιχειρηματικού δαιμονίου του ιδιωτικού τομέα.

Η πλασματική πραγματικότητα της Κύπρου έχει αποκαλυφθεί και ανατραπεί ανεπιτρεπτά. Το ρουσφέτι, η κομματοκρατία, η απληστία, η διαφθορά, το ασύστολο φαγοπότι, η συνειδησιακή παρακμή και εν τέλει η ομηρία από τους δανειστές, μας οδήγησε στην ταπείνωση.

Δεν πρέπει να επιτρέπεται σε κανέναν πλέον να βάζει τρικλοποδιές στον ιδιωτικό τομέα από φόβο επέλασης στα καρέ του. Καιρός για κίτρινες και κόκκινες κάρτες. Αφήστε τον ιδιωτικό τομέα να παίξει μπάλα. Είναι η μόνη μας σωτηρία και η μόνη μας ελπίδα επιστροφής κάποια μέρα στην πρώτη κατηγορία.

*Σύμβουλος, Διευθυντή Φορολογικών Υπηρεσιών στην Costas Tsilepis & Co Ltd (a.tsilepis@tsilepis.com.cy)

Το γλέντι έχει τελειώσει. Η ορχήστρα σίγησε, σβήσανε οι προβολείς και έκλεισε το μπαρ. Την ώρα εκείνη οι δημόσιοι και μικρατικοί υπάλληλοι που για χρόνια τώρα συστηματικά χόρευαν και τραγουδούσαν να κατεβούν από τα τραπέζια, να πουν καληνύχτα και να πληρώσουν τον λογαριασμό. Για να ξυπνήσουν φρέσκοι την επομένη μέρα να υπηρετήσουν το δημόσιο, όσοι πρέπει και όσοι αξίζουν.

Μόνο ο ιδιωτικός τομέας μπορεί να σώσει την κατάσταση

Επιτέλους, ξεπρόβαλε η αρχή του τέλους της κομματικοποίησης στους μικρατικούς και πολύ σύντομα και στους δημόσιους οργανισμούς, της αναξιοκρατίας, της ρουσφετιού, της απάθειας, της διαφθοράς, της εσκεμμένης στασιμότητας. Τέλος στο εγκληματικό και συνεχιζόμενο για δεκαετίες τώρα φαγοπότι με χρυσά κουτάλια για κάποιους υπαλλήλους και με χρυσές κουτάλες για κάποιους υψηλά ιστάμενους.

Τα πιο πάνω δεν πρέπει κανονικά ούτε να θίξουν ούτε να προσβάλουν οιονδήποτε. Τουναντίον, δεν πρέπει να υπάρχει κανένας που να μην αναγνωρίζει, έστω χαμηλοφώνως, το καταστροφικό καθεστώς που επικρατεί για δεκαετίες τώρα στον κρατικό και μικρατικό τομέα. Δεν υπάρχει κανένας που να μην παραδέχεται ότι το κατεστημένο δεν τους επέτρεπε να σκεφτούν ελεύθερα, να ελιχθούν και να